

РЕШЕНИЕ

№ 32185

гр. София, 14.08.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав, в
публично заседание на 14.07.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **6589** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Е. С. Н., с ЕГН: [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място] [улица], ет.2 ап.3, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-001718 от 02.04.2026 г., издадена от П. Х. П., на длъжност полицейски инспектор към ОПП при СДВР, с която на основание чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП е наложена принудителна административна мярка – прекратяване на регистрацията на ППС марка М. , с рег. номер , за срок от 6 месеца.

Оспорващият твърди, че обжалваната заповед е незаконосъобразна, необоснована, като подробни доводи са развити в жалбата. Моли съда да постанови решение, с което да отмени заповедта, като незаконосъобразна.

В проведеното открито съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява и не се представлява. Депозирана е молба от адв. К. К. от 09.07.2026 г., в качеството му на процесуален представител на жалбоподателя, с която моли да се даде ход на делото и същото да се разгледа при отсъствие на жалбоподателя и процесуалния му представител. Излага кратки съображения по същество на делото. Претендира разноски съобразно представен списък на разноските.

Ответната страна, редовно призована, чрез процесуалния представител юрк. П. оспорва жалбата. Постъпил е на 03.07.2026 г. писмен отговор от страна на ответника, с приложени към същия писмени доказателства. Оспорва жалбата, претендира разноски и прави възражение за прекомерност по реда на чл. 78, ал. 5 от ГПК.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

На 18.03.2026 г. срещу С. Я. Н. е съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) GA № 5097005/18.03.2026 г. за това, че на 18.03.2026 г. около 15:35 ч. в [населено място], на [улица], управлява ППС лек автомобил марка М. , с рег. номер - собственост на Е. С. Н., с ЕГН [ЕГН]. При извършена проверка се установило, че водачът управлявал МПС без свидетелство за управление на МПС, като същото е отнето по административен ред със ЗППАМ № GRAM-1294261/02.03.2026 г. и водачът е неправопособен. Извършеното нарушение е квалифицирано по чл. 150А, ал.1 от ЗДвП - за да управлява моторно превозно средство, водачът трябва да притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, да не е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, както и свидетелството му за управление да е в срок на валидност, да не е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс и да не е обявено за невалидно, тъй като е изгубено, откраднато или повредено.

На 02.04.2026 г. въз основа на съставения АУАН GA № 5097005/18.03.2026 г. с идентични мотиви е издадена ЗППАМ № 26-4332-001718 от 02.04.2026 г. от П. Х. П. на длъжност полицейски инспектор към ОПП при СДВР, с която на основание чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП на Е. С. Н., в качеството ѝ на собственик на управляваното от неправопособния С. Я. Н., с ЕГН [ЕГН], МПС, е наложена принудителна административна мярка – прекратяване на регистрацията на ППС марка М. , с рег. номер , за срок от 6 месеца.

Към делото са приобщени писмените доказателства, представляващи цялата административна преписка по издаване на обжалваната заповед и допълнително представени писмени доказателства от ответника по делото, свързани с компетентността на органа, издал оспорената заповед.

При така установеното от фактическа страна, съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е подадена от лице с надлежна процесуална легитимация, чийто интерес е засегнат от оспорения индивидуален административен акт. Същата е подадена в установения от чл. 149, ал. 1 от АПК преклузивен срок за обжалване и отговаря на изискванията на чл. 150 и чл. 151 от АПК, което обуславя нейната процесуална допустимост.

Разгледана по същество жалбата е основателна по следните съображения:

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби при издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съгласно чл. 171, ал.1 от ЗДвП, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат принудителни административни мерки. В т. 2а, б. „а“ е посочено, че се прекратява регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство, без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства - за срок от 6 месеца до една година.

П. на посочената разпоредба е императивно и при наличие на визираните предпоставки в условията на обвързана компетентност административният орган налага предвидената по закон

ПАМ, с цел осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения.

Следователно разпоредбата на чл. 171, т. 2а, б. "а" ЗДвП регламентира две хипотези на прилагане на ПАМ "прекръпяване на регистрацията на пътно превозно средство": първата - когато то е управлявано от лице, неправопособен водач и това лице е собственик на пътното превозно средство, а втората - когато това лице не е собственик на пътното превозно средство, но го управлява. В случая е установена втората хипотеза, а при нея ПАМ се налага на собственика.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган, при условията на делегирана компетентност, изрично посочена в акта. Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т.5, б "а", т. 6 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. От представените по делото заповеди - № 513з-12686 от 14.10.2025 г. на директора на СДВР и № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, е видно, че компетентност за издаване на заповеди за прилагане на ПАМ по ЗДвП имат и полицейските инспектори към ОПП при СДВР, какъвто служител е и издателят на ПАМ в настоящия случай. Следователно към датата на издаване на обжалваната заповед административният орган е разполагал с необходимите правомощия да постановява актове от оспореният вид.

От формална страна заповедта отговаря на изискванията на чл. 59 от АПК, във връзка с чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, като е издадена в писмена форма и съдържа необходимите реквизити, включително фактически и правни основания.

Настоящият състав приема, че оспореният акт е издаден при неправилно приложение на материалния закон.

Съдебният контрол за материална законосъобразност на обжалвания административен акт обхваща преценката дали са установените от административния орган релевантни юридически факти (изложени като мотиви в акта) и доколко същите се сумират в посочената като правно основание за неговото издаване правна норма, съответно - следват ли се разпоредените с акта правни последици.

По делото безспорно е установено, че процесното МПС е собственост Е. С. Н., както и че към дата на извършване на проверката ППС е било управлявано от С. Я. Н..

Съгласно разпоредбата на чл. 150 от ЗДвП, всяко пътно превозно средство, което участва в движението по пътищата, отворени за обществено ползване, трябва да се управлява от правоспособен водач, освен когато превозното средство е учебно и се управлява от кандидат за придобиване на правоспособност за управление на моторно превозно средство по време на обучението му по реда на наредбата по чл. 152, ал. 1, т. 3 и при провеждането на изпита за придобиване на правоспособността по реда на наредбата по чл. 152, ал. 1, т. 4. Според чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП, за да има право да управлява МПС, водачът трябва да притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, да не е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, както и свидетелството му за управление да е в срок на валидност, да не е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от НПК и да не е обявено за невалидно, тъй като е изгубено, откраднато или повредено.

Правното основание, на което е издадена оспорената заповед, както се посочи по-горе, е разпоредбата на чл. 171, т.2а, б. "а" от ЗДвП. Нормата на чл. 171, т.2а, б. "а" от ЗДвП е категорична, че за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага ПАМ прекръпяване на регистрацията на пътно

превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства - за срок от 6 месеца до една година. Разпоредбата на чл. 171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП изрично предвижда, че нарушение е извършено, когато се установи управление на МПС от водач, който не е правоспособен - юридически факт, който следва да е налице, за да се приеме за изпълнена хипотезата на правната норма, съответно издаденият ИАА да е материално законосъобразен.

С оглед изложеното и като взе предвид, че на съдебния състав е служебно известно, че е налице влязло в сила на 17.06.2026 г. съдебно решение № 24517/17.06.2026 г. постановено по дело № 4851/2026 г. по описа на АССГ, 70 състав, съдът намира, че издадената ЗППАМ към настоящия момент, с оглед преценката по чл. 142, ал. 2 от АПК, е незаконосъобразна, издадена при нарушение на материалноправните норми. Посоченото решение е с предмет оспорен ИАА, представляващ ЗППАМ № GRAM-1294261/02.03.2026 г., с която е приложена принудителна административна мярка на основание чл. 171 т.1 б. 3) бб от ЗДвП – временно отнемане на СУМПС на водача С. Я. Н., с ЕГН [ЕГН]. Жалбоподателят по спора С. Я. Н. е оспорил издадената ЗППАМ като незаконосъобразна. Съдът в изпълнение на чл. 168, ал.1 АПК е проверил законосъобразността на оспорения акт на всички основания по чл. 146 АПК, като е приел по същество, че АНО не е изложил фактически основания, свързани с обективни елементи от изпълнителното деяние на твърдяното нарушение и в оспорената ЗППАМ не се съдържат задължителните реквизити по чл. 59, ал.2, т.4 АПК. В оспорената заповед не е посочено коя от седемте точки на ал.1 на чл. 175 от ЗДвП е нарушена, поради което при налагане на принудителната административна мярка е допуснато съществено процесуално нарушение - оспорващият не може да организира защитата си. Допуснатото нарушение не може да бъде санирано в хода на съдебното производство и води до извод за незаконосъобразност на заповедта. Немотивираността на оспорения акт винаги представлява съществено процесуално нарушение, тъй като се засяга пряко правото на защита на санкционирувания субект да разбере за какво точно административно нарушение му се налага ПАМ. Така мотивиран, съдът отменя по жалба на С. Я. Н. ЗППАМ № GRAM-1294261/02.03.2026 г., с която е отнето СУМПС на водача.

С оглед гореописаното съдът счита, че не е изпълнена хипотезата на правната норма на чл. 171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП. За да бъде законосъобразно наложена принудителната административна мярка, следва да са налице всички релевантни юридически факти от състава ѝ. Разпоредбата предвижда съответната ПАМ да бъде приложена на собственик, чието МПС е управлявано от неправооспособен водач. Оспореният ИАА е с адресат Е. С. Н. в качеството ѝ на собственик на ППС марка М., с рег. номер , което е предоставила за управление на лицето С. Я. Н., на което е била наложена ПАМ „временно отнемане на СУМПС“. Заповедта за прилагане на принудителната административна мярка е отменена с влязло в сила съдебно решение. Следователно лицето, управлявало моторното превозно средство, е било правоспособно на процесната дата, посочена в оспорваната в настоящото съдебно производство ЗППАМ.

На основание чл. 142, ал. 2 от АПК, установяването на нови факти от значение за делото след издаване на акта се преценява към момента на приключване на устните състезания. В настоящия случай фактът на отмяна на ЗППАМ № GRAM-1294261/02.03.2026 г., с която е отнето СУМПС на С. Я. Н., е от значение за материалноправното основание за налагане на ПАМ на

жалбоподателката Е. Н.. Съдебното решение по адм. дело № 4851/2026 г. на АССГ, с което е отменена заповедта, е влязло в сила на 17.06.2026 г. предвид разпоредбата на чл. 172, ал. 5 от ЗДвП. Устните състезания по настоящото дело № 6589/2026 г. по описа на АССГ са приключили на 14.07.2026 г., тоест след отмяната на ЗППАМ № GRAM-1294261/02.03.2026 г., с която е отнето СУМПС на С. Я. Н.. Поради изложеното и на основание чл. 142, ал. 2 от АПК, това обстоятелство следва да бъде взето предвид при постановяване на настоящото решение, доколкото същото представлява материалноправното основание по чл. 171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП за налагане на ПАМ „прекратяване на регистрацията на ППС“ в настоящия случай.

При така установените факти се налага извод, че към датата на издаване на оспорваната Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-001718 от 02.04.2026 г. от П. Х. П., на длъжност полицейски инспектор към ОПП при СДВР, основанието за издаването ѝ – управление на МПС от водач, на когото е отнето СУМПС, е отпаднало с обратна сила с влязло в сила решение на АССГ по жалбата на С. Н. срещу ЗППАМ.

Предвид изложеното съдът намира, че ПАМ е в противоречие с материалноправните разпоредби, тъй като не са налице предвидените в правната норма юридически факти, съответно липсва извършено административно нарушение.

Съдът счита, че наложената ПАМ не преследва целите на закона и административната принуда и е в противоречие с разпоредбата на чл. 22 ЗАНН - за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях могат да се прилагат принудителни административни мерки. С оглед липсата на извършено нарушение, наложената принудителна административна мярка противоречи и на принципа за съразмерност, установен в чл. 6 от АПК, засягайки пряко права и законни интереси на лице, което не е извършило административно нарушение.

С оглед на изложеното съдът намира, че оспорената заповед е незаконосъобразна и следва да бъде отменена.

По разноските:

С оглед изхода на спора основателно е искането на жалбоподателя за присъждане на разноски за държавна такса и за адвокатско възнаграждение, за което е приложено доказателство за реално плащане, съгласно приложения договор за правна защита и съдействие, видно от който договорената сума от 500 евро е заплатена в брой към момента на сключване на договора.

Във връзка с направеното възражение за прекомерност, съдът счита същото за неоснователно. Претендираното адвокатско възнаграждение е съобразено с разпоредбите на Наредба № 1/09.07.2004 г. за възнагражденията на адвокатската работа, конкретно на чл. 8, ал. 3 от същата.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, III отделение, 70 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Е. С. Н., с ЕГН: [ЕГН], Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-001718 от 02.04.2026 г., издадена от П. Х. П., на длъжност полицейски инспектор към ОПП при СДВР, с която на основание чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП е наложена принудителна административна мярка – прекратяване на регистрацията на ППС, марка М. , с рег. номер , за срок от 6 месеца.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Е. С. Н., с ЕГН: [ЕГН], сторените по делото разноски в размер на **505,11 евро (петстотин и пет евро и единадесет цента)**.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5, изр. последно от ЗДвП.

СЪДИЯ: